

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2002. jan.–febr.

VII/1. szám

Ára: 165,- Ft

Vác, Hétkápolna – kegykép

Meghallgatsz minket

Téged illet a dicséret, ó Isten, a Sionon;
Neked mutatnak be áldozatot Jeruzsálemben.
Te meghallgatód imádságomat,
eléd járul minden test a gonoszság miatt.
Noha gonoszságaink elhatalmasodtak rajtunk,
te megbocsátod vétkeinket.
Boldog, akit kiválasztasz és magadhoz fogadsz,
aki udvaraidban lakhat.
Hadd dúslakodjunk házad javaiban,
szentséges templomodban!
Igazságodban csodálatosan meghallgatsz minket,
mi szabadító Istenünk,
reménysege a föld minden szélének
s a messze tengernek.
Aki hatalmaddal megszilárdítottad a hegyeket,
magadat erővel övezed.
Mégfékezed a tenger zúgását, hullámainak bömbölését
és a népek háborgását.
A föld határán lakók is félik jeleidet,
ujjongásra készted keletet és nyugatot.
Meglátogatod a földet s elárasztod,
elhalmozod bőséges javakkal.
Isten folyója bővizű;
eledelt készítesz számukra, mert ez a rendelésed.
Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyengeted,
esővel felpuhítod és megáldod hajtásait.
Jóságoddal koronázod az esztendőt,
nyomodban bőség fakad.
A puszták legelői megkövérednek,
vidámságot öltenek a halmok.
Juhokkal telnek meg a mezők,
gabonával bővelkednek a völgyek,
örvendeznek és himnuszokat zengenek.

(Zsolt 65)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

II. János Pál pápa: Oltalmazd növekedésünket	1
Török József: Gyertyaszentelő Boldogasszony gyertyái	2
Spirago Ferenc: Jézust bemutatják a jeruzsálemi templomban	3
Mindszenty József: Újévi körlevél.	8
Viennay Szent János és az Oltáriszentség	12
Szent Paszkál hálaadási imái	13
fr. Barsi Balázs: Az Isten az ember kenyere.	15
D. C. Marmion: Krisztus rejtett életének nagysága és termékenysége	16
Mária kegyhelyek	
Vác, Hétkápolna.	20
Altötting	22
Newman-Szunyogh: Szentséges Szűz Mária	23
Jubileumi évben	24
Gobbi atya: Az átdöfött lélek	25
Rózsafüzér	
És megkönyörült	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Altötting – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Oltalmazd növekedésünket

Mária,
Jézus Anyja és a papok Anyja,
engedd, hogy így szólítsunk téged,
hogy ünnepelhessük anyaságodat,
s Fiad és fiaid papságát szemlélhessük nálad,
Istennek szent Anyja!

Krisztus Anyja,
aki a Szentlélek fölkenése által a pap Messiásnak
embertestet adott,
hogy üdvözítse a szegényeket és megtört szívűeket,
őrizd meg szívedben és az Egyházban a papokat,
Meváltónk Anyja!

Hitnek Anyja,
aki elkísérted a templomba az Emberfiát,
hogy beteljesítse az atyáknak adott ígéreteket,
ajánld az Atyának az ő dicsőségére Fiadnak papjait,
Szövetség Szent Szekrénye!

Egyháznak Anyja,
aki az utolsó vacsora termében a tanítványok között
az új népért és pásztoraiért imádkoztál,
eszközöld ki a papoknak az ajándékok teljességét,
Apostolok Királynője!

Jézus Krisztus Anyja,
ki Fiad mellett álltál élete kezdetén és küldetésében,
kerested őt, a Mestert a sokaságban,
mellelte álltál, amikor fölmagasztalták a földről,
s odaadta magát egyetlen és örök áldozatul,
aki fiadként kaptad meg Jánost,
fogadd el az öröktől fogva meghívottakat,
oltalmazd növekedésüket,
kísérd életükben és szolgálatukban a te fiaidat,
Papok Édesanyja! Amen

(II. János Pál pápa)

Szentséges Atyánk apostoli buzdítása – Pastores dabo vobis – ezzel az imádsággal zárul, amelyet Diós István fordított. Imádkozzuk nagy bizalommal Szűz Mária istenanyaságának január 1-jei ünnepén és február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján jövődő magyar papi és szerzetesi hivatásokért.

Gyertyaszentelő Boldogasszony gyertyái

Török József, történész, teológus

A jubileumi 2000. esztendő február 2-i ünnepén, Gyertyaszentelő Boldogasszony vagy hivatalos mai nevén Urunk bemutatása nagymiséjén az egyik fontos, történelmi, püspöki városban vettem részt, amely a mai határokon kívülre esik. Az ottani érsek két segédpüspökével és a környék száz papjával együtt mutatta be a szentmisét a szerzetesekkel, apácákkal zsúfolt, hatalmas székesegyházban. A jelenlévők égő gyertyával a kezükben, hosszú felajánlási imádság keretében megújították papi, szerzetesi, szerzetesnői fogadalmukat, úgy, amint azt e napon Rómában, Szent Péter apostol utóda, a Szentatya köré gyülekezett olasz szerzetesek, apácák is tették. Számomra a legnagyobb élményt az jelentette, hogy sok-sok fiatal volt közöttük, vagy még pontosabban: a fiatalok voltak túlsúlyban. Rómát kivéve talán soha, sehol nem láttam ennyi szerzetes testvért és nővért. Vajon mi lehet az oka, hogy tőlünk egy-két száz kilométernyi távolságban ilyen sok a természetfölötti hívást meghalló, a hivatást elfogadó és a fogadalmakat hűségesen megtartó fiatal?

Ott, a határokon túl is volt egyházellenes kampány évtizedeken át, akadályozták a hitoktatást, tiltották vagy legalábbis megnehezítették a szerzetesi életet; mégis, a XXI. század első évében százával fogadják el: Jöjj, kövess engem! Utána pedig az „eke szarvára” kezüket rátéve, nem tekintgetnek hátra, de még jobbra-balra sem, hanem csak előre, Isten országa felé. Pedig ott sem lehet könnyű a szerzetesi élet mindennapjait elviselni; mégis, vidáman és maguknál fiatalabbak felé vonzó módon megélik az evangéliumot serényen, dolgoosan, kötelességeket teljesítve, és őket a hívek tisztelete és szeretete övezi.

Ebben az utolsó mondatban van elrejtve a szerzetesi hivatások ottani sokaságának az oka. Ahol a szülők Isten áldásaként fogadják el a gyerekeket, törődnek hitoktatásukkal; ahol a gyerekek többen vannak és

mint testvérek megtanulják a közösségi-családi életet meg a vele időnként járó lemondást, a másikhöz alkalmazkodást, az önakarat háttérbe szorítását, ott a fiatalok nyitottabb szívűek és a szerzetesi hivatásra fogékonyabbak. A szülők nem közönnnyel, esetleg ellenérzéssel vagy egyenesen ellenségesen fogadják gyermekük döntését, hanem annak személyes szabadságát tiszteletben tartva, imádsággal, szeretettel veszik őket körül akkor is, amikor azok a családot – ahova születtek – otthagyják egy nagyobb, önként választott szerzetesi családjáért. – Igen, ez az a légkör, amelyben a papi, és szerzetes testvéri-nővéri hivatás szabadon kibontakozik és rácsófol arra, hogy a mai fiatalok képtelenek elfogadni a természetfölötti élethivatást.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén a gyertya juttassa eszünkbe az életüket Istenért lángoltató szerzeteseket, apácákat, papokat, köszönjük meg őket Istennek és adjuk megbecsülésünk, szeretetünk jelét azok – szüleik, testvéreik – felé, akik róluk önzetlenül lemondtak, hogy ők maradéktalanul Istennek szenteljék magukat.

Jézust bemutatják a jeruzsálemi templomban

Spirago Ferenc

A zsidó törvény minden anyát, aki gyermeket hozott a világra, tisztálatannak tekintett. Azért, ha fiúgyermek született, a gyermek születése után 40 nap múlva meg kellett neki jelennie a jeruzsálemi templomban és el kellett végeznie a tisztulási szertartásokat. A tisztulás abban állott, hogy az édesanya áldozatot mutatott be, illetve az áldozati ajándékot átadta a papoknak, akik aztán az áldozatot bemutatták és imádkoztak az édesanyáért is meg a gyermekért is.

De volt egy másik törvény is. Ha a fiú elsőszülött volt, meg kellett őt váltani a templomszolgálatról. Mert a zsidók Isten parancsára kötelesek voltak minden elsőszülött fiúgyermek az Úr szolgálatára szentelni. Ez annak emlékeztére történt, hogy az Úr az egyiptomi csapások idején a zsidók elsőszülötteit mind életben hagyta. Később Isten a templom szolgálatára Lévi törzset választotta ki, a többi 11 törzs elsőszülötteit pedig be kellett mutatni a jeruzsálemi templomban és áldozat bemutatása által meg kellett váltani a templomszolgálat kötelezettségétől. A gazdagoknak bárányt, a szegényeknek egy pár galambot kellett áldozniuk.

A szeplőtelen Szűz, akit a lorettói litániában is „tisztaságos Anyá”-nak szólítunk, nem szorult tisztulásra. Ő az Isten Fia születésével sem lett tisztátalan, hanem amint Szent Bernát mondja, még csak jobban megszentült és megszépült a lelke. Mégis alávetette magát a törvényes előírásnak. Hogy miért, azt ő maga a következőképpen okolja meg Szent Brigittának: „Én nem szorultam tisztulásra; de be kellett teljesednie a törvénynek meg a prófétáknak. Aztán semmi rendkívüliség által nem akartam föltűnni. Mindent szerettem, ami alázatosságot kívánt”.

A szentcsalád fölutazik a jeruzsálemi templomba, hogy bemutassa a 40 napos kis Jézust és áldozatot adjon az Úrnak.

Betlehemben először senki sem törődött a szentcsaláddal, mert a sok idegen miatt bizony nagy volt a kis városban a sürgés-forgás. Mikor azonban később híre futott, mit jelentett az angyal a pásztoroknak, hamarosan szájról-szájra járt, hogy a városon kívül egy barlangban Dávid törzsből csodás gyermek született, valódi királyi gyermek. Ő lesz a Messiás, aki egykor majd valamennyi király fölött uralkodik. A hír Jeruzsálembe, Heródes füléig is eljutott. Küldött is mindjárt kémeket, fürkésszék ki, mi igaz a mende-mondából. A kémek először a pásztoroknál érdeklődnek. A pásztorok természetesen hamar hírrül adják a szentcsaládnak, hogy Heródes kutatja a Gyermeket. Erre a Szűz Anya azonnal karjára veszi a kis Jézust és rövid időre elhagyja a barlangot. A kutatás idejére egy távolabb eső sírűregben húzódik meg. Mikor Heródes küldöttei odaérkeznek a barlanghoz és meglátják a szegényes külsejű Józsefet, gúnyosan kacagnak és eltávoznak. Később sok kíváncsiskodó is körülkapta a barlangot, de a Szűz Anya a kis Jézussal a barlang egyik rejtettebb zugába vonult előlük. Szent József ettől kezdve sose ment be a városba, hogy bevásárolja a szükségeseket. Amijük hiányzott, meghozták nekik a pásztorok. Szent József azon volt, hogy mennél előbb Jeruzsálembe utazzanak. Kívánságába Mária is beleegyezett.

Még mielőtt Jeruzsálembe utaztak volna, Mária József karjára fektette a kis Jézust, letérdelt és kérte József áldását. József azt válaszolta: áldjon meg a mindenható Isten egyszülött Fia, aki karjaimon nyugszik. Erre Mária ismét kezébe vette a Gyermeket, betakarta köpenyébe, számarra ült és megindultak Jeruzsálem felé. A téli időjárás annyira hideg és zimankós volt, hogy a kis Jézus belereszketett

és bizony sírni kezdett, ami Mária édesanyjai szívének keserű fájdalmat okozott. Távozáskor nem a városon keresztül, hanem a város keleti oldalát megkerülve tértek rá az útra. A pásztorok mégis észrevették őket és érzékeny búcsút vettek tőlük. Útjuk nem sokáig tartott. Estére már meg is érkeztek Jeruzsálembe és egy város mellett fekvő vendégfogadóban szálltak meg. A templomban éppen akkor ünnepségek folytak, azért a szentcsaládnak több napig kellett várnia, míg sorra került. Így tehát az Úr Jézust születése után csak a 43. napon mutatták be a templomban.

Amikor Mária karján az isteni Gyermekkel belép a templomba, két idős személy: Simeon és Anna isteni megvilágításra a jelenlevőknek főnhangon hirdeti, hogy ez a Gyermek a rég várt Messiás.

Simeon ősz, sovány, rövidszakállú aggastyán volt. Szentéletű papként szolgált az Úrnak és a templom mellett lakott. Egy angyal által azt az égi üzenetet kapta, hogy figyeljen arra a gyermekre, akit másnap reggel először visznek be a templomba, mert az a Messiás, akire ő olyan sóvárogva vár. Miután meglátta a Messiást, nemsokára meghal.

Különös kinyilatkoztatás útján értesült a Messiás jöveteléről Anna prófétaasszony is. Ez a 84 esztendőes derék özvegyasszony az egyik templomfülkében lakott, mint valamikor gyermekkorában a Szűz Anya is. Egyedül csak a jó Istennek élt; böjtölt, imádkozott. Egy alkalommal kis lakásán látomása volt, és abból tudta meg, mikor mutatják be a Messiást a templomban.

Mária a kis Jézussal a karján Szent József kíséretében a papoktól kitűzött napon már kora hajnalban fölsiet a templomba. A kis Jézus égszín pólyában szendereg. Magát Máriát is égkék ruha takarja; fején hófehér fátyol, vállán sárgaszínű, vékony köpenyféle. Simeon már ott áll a templomban. Örömtől feszülő lélekkel vár a szent szülők-re. Íme, Mária közeledik. Karján a pici Jézus. Simeon az Édesanyán is meg a gyermekén is fénysugarat lát. Erről biztosan tudja, ki az, aki közeledik feléje. Hamarosan karjára veszi a Gyermeket és átadja egy mellette álló papnak, aki magasba emeli a kis Jézust és hosszú följajánló imát mond. Aztán ismét átadja a Kisdedet Simeonnak, Simeon pedig visszaadja Máriának meg Józsefnek és mindkettőjüket megáldja. Majd ismét kezébe veszi a kis Jézust és hosszú imát mond. Eszébe ötlük az isteni Gyermeken az imént látott fény s azért

imájában a mennyei Kisdedet „a pogányok megvilágítására kigyuladt fénynek” nevezi, közben céloz a saját közeli halálára is. Remek, imádságos, kegyelemtől átitatott szavai a következők: „Most bocsátod el, Uram, szolgálodat a te igéd szerint békességben; mert látták szemeim a te megváltásodat, melyet készítettél minden népek színe előtt, világosságul a pogányok megvilágítására, és dicsőségére népednek, Izraelnek”.

Közben akaratlanul is hegyes tört ver a Szűz Anya szívébe, mert megjövendöli az Úr Jézus keserű szenvedéseit. És megáldotta őket Simeon és mondta Máriának, az ő anyjának: „Íme, sokak romlására és feltámadására lesz Ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak; és a te lelkedet tör járja át” (Lk 2,34-35). Mikor Simeon a Messiás szenvedéseiről beszélt, a kis Jézus igenlőleg rábólintott a próféta szókra.

Amint hallottuk, Simeon azt is megjövendölte, hogy a Messiásnak majd sokan ellene mondanak. Ha az üdvözítő azt tanította volna, hogy mindenki élhet a maga vágyai szerint, bizonyára senki sem mondott volna neki ellent. Mivel azonban önuralmat, lemondást és erényes életet követelt, tanítása nem tetszett az érzékies, földízü embernek. De hát így van ez ma is; az élvezethajhászóknak ma sem igen ízlik Krisztus tanítása.

Anna prófétaasszony is megjelent a helyszínen, magasztalta a Szent Szület és a templomlátogatóknak fönnen hirdette, hogy közel a megváltás... ez a kis Gyermeke lesz a Szabadító. Az őszbevarsavardott özvegy ezt a nagy szerencsét, hogy még halála előtt megláthatta a Megváltót, jutalomképpen kapta a jó Istentől buzgó imáiért meg a böjtökért, amelyeket végzett... Akik a templomban voltak és hallották Simeon meg Anna próféta szavait, mind mély tisztelettel néztek a Szűz Anyára meg a kis Jézusra.

A kis Jézust most már másodízben hirdették Messiásnak. Először az angyal hirdette a pásztoroknak, hogy Mária Gyermeke az ígért Messiás, most pedig egy szentéletű pap meg egy buzgólelkű próféta vallja Messiásnak a Kisdedet.

A Boldogságos Szűz a törvény előírásának megfelelőleg két galambfiat áldozott. Az ünnepélyes szertartásnak csak délelőtt 9 óra körül lett vége. Mária búcsúzásakor megcsókolta Simeonnak meg Annának a kezét és áldásukat kérte. Simeon meg is áldotta Máriát a kis Jézussal meg Szent Józseffel együtt. A szentcsalád még néhány

napig Jeruzsálemben maradt. Mária 9 napon át minden délután bement a templomba és 3 órától egész napnyugtáig imádkozott. Az ünnepélyes napok elmúltával visszautaztak Názáretbe. Amikor Názáretbe értek, Szent Anna kedves kis családi ünnepséget rendezett. Szent Joakim akkor már nem élt... Szent Anna Názárettől félóra járásnyira lakott.

A katolikus Egyház az Úr Jézus templomba való bemutatását karácsony után a 40. napon, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján ünnepli meg.

Simeon az Úr Jézust a pogányok megvilágítására kigyulladt fénynek nevezte. Az Egyház Simeon eme szavaira gondol, amikor Jézus templomba való bemutatásának ünnepén gyertyákat szentel és az égő szentelt gyertyákkal körmenetet tart. Magyarul ezt az ünnepet éppen a gyertyaszentelés miatt Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepének nevezzük. Gyertyaszentelő ma már egyházilag nem kötelező ünnep. Gyertyaszentelő napját más néven Mária tisztulása ünnepének is szoktuk nevezni. De ez az elnevezés nem valami szerencsés, mert hiszen Mária egészen tiszta volt mind az átteredő, mind pedig a személyes bűntől, tehát semmiféle tisztulásra nem szorult rá.

Az Egyház a gyertyák szentelésénél Istenhez megvilágosításért és oltalomért könyörög mindazok részére, akik a megszentelt gyertyákat áhítattal használják. Tehát egyáltalán nem babona, hanem egyenesen dicséretre méltó szép és szent szokás, hogy a katolikusok veszedelmes vihar idején, vagy a haldoklók ágya mellett meggyújtják a szentelt gyertyát és imádkoznak.

A keresztyén édesanyák a Szűz Anya példáját követik, amikor újszülött gyermekükkel Isten házába sietnek, hogy a pap gyermekükkel együtt megáldja őket. Ilyenkor az édesanyák rendszeren egy-két gyertyát is ajándékoznak Isten tiszteletére.

A Szentháromságos egy Isten áldása, a Boldogságos Szűz Mária anyai pártfogása és az angyalok oltalma kísérje minden kedves olvasónkat az új esztendő hétköznapjain és ünnepnapjain egyaránt.

A szerkesztő

Újévi körlevél Mindszenty József

A magyar nép tisztelete Szűz Mária iránt olyan szervezeten és elemi erővel soha nem nyilvánult meg, mint 1947. augusztus 15. és 1948. december 8., vagyis a Boldogasszony Év kezdő- és végnapja között.

Az ünnepeket Mindszenty József bíboros és vele egységben a püspöki kar rendelte el, szervezte és irányította. Mindeközben ádáz harc folyt a Katolikus Egyház, annak főpapjai, papsága, szerzetessége, iskolái, hívei ellen. Ebben a légkörben írta bíborosunk az alábbi körlevelet, amelynek noha kerek évfordulója nincs, mondandója annál több van. A boldog emlékezetű Mindszenty József prímás a magyar nemzet megújulását a hit és a Mária-tisztelet újjászületésével tudta csak elgondolni. A negyven év alatt ötmillió meg nem született gyermek országának lelki fölemelkedése ma sem képzelhető el másként.

A bíboros az 1947-es Mária-év eseményeire emlékezik vissza, és a Mária-év folytatásaként engesztelésre szólít fel.

„Kedves Híveim!

Sorsdöntő, mérlegre állító, nehéz időkben immár a harmadik újévet köszöntöm rátok, ezúttal a Boldogasszony újévet.

Fülünkben cseng az esztergomi Bazilika augusztus 15-i ünnepi nagyharangja. A Boldogasszony Évébe és életútjára hívta az árva, szenvedő, egész magyar népet. Gyönyörű, felejtethetlen, szinte álomszerű szépségben újul meg és vonul el előttem a búcsúzó óév alkonyán az ősi város mélyéből az esztergomi szent várhegyre énekelve, imádkozva, szent lelkesedéssel, kitüzesedett katolikus és nemzeti lelkeséggel, a hitvallás boldog tudatában és érzetében, annyi és annyi tízezernyi gyertyafény lángtengerében az akkori esti körmenet. De nem is csak egyetlen este emlékezete ez. Magyar földön 1947 második felében szakadatlanul vonul ajkán Mária dicséretével a hatalmas hívő néparadat a Tisza partján, Szombathelyen, Eger városában. Aztán a fővárosban immár Nemzeti Mária Kongresszusba sűrűsödve a másik legnagyobb Mária-tisztelőkéről, Szent Istvánról elnevezett Bazilika és a Magyarok Nagyasszonya temploma előtt és a Golgota-tér munkásáradatának, majd a Szikla-templom fatimái ájtatosságának gyertyás fénytengerében. Nehéz idők szinte egyetlen öröme,

szépsége, de drága vagy nekünk! Oly jólesik a múltból visszazsongó emlékekbe belefürösztetni a lelket! Hitünk és erőnk bizonyossága, de további forrása is ez. Ha ez a fény nem volna, és hiányzanék, a kereszt alatt, csak akkor volnánk igazán szegények, megsiratnivaló nyomorultak!

De kérdezhetjük: eljön-e ez a fény az újévbe, amelynek az elmúlt év csak ünnepi harangszója és vecsernyés, Magnificatos előestéje volt? Átvonul-e az eljövendő magyar történelembe úgy, ahogy 910 évvel ezelőtt Szent István királyunk augusztus 15-i végrendeleti felajánlása hatalmas, történelemalakító Mária-tisztelet volt? Meghozza-e a várt lelki megújodást, a lelkek gyökeréig lehatoló bűnbánatot, a kegyelem világát, a lelkek benső békéjét és Krisztusban újjászületését, amelytől egyedül várhatjuk a Nagyasszony lehajlását sebhedt nemzetünk, tépett, éktelen országunk fölél? Jaj nekünk, ha mindez görögtűz és magyar szalmaláng csupán; ha az idő múlása, a nehéz hétköznapok gyötrelme, küzdelme, a vészes szárnyakkal ránk települni siető közöny, kishitűség, valamint a fásultság hamuja, pernyéje a szívek fellobbanó tűzét, paraszát elfojtaná, és a Nagyasszony fölséges, egyedül biztató alakja – a mi hibánkból, lanyhaságunkból – ködbe vész. Mária és a nép között a szent kapcsolat a franciáknál, osztrákoknál alig 300, a spanyoloknál 200, a kanadaiaknál 100 éves, a portugáloknál szinte csak tegnapi. Amikor ezeken a földeken szinte csodatermő utakra indul a Mária-tisztelet, észbontóan fájó gondolat volna, ha az ősi, Máriás magyar földről a hit, remény, szeretet megfogyatkozásával az Isten Anyját száműznők, vagy száműzni engednők, és Szent István történelmi érdényű szerződését botorul felmondanók, megsemmisítenők. Ennek a kapcsoltnak a megbontása népi öngyilkosság volna. Ez lenne a végső haláltánc és a nemzethalál, az örvény, amelyből nem volna menekvés, kiemelkedés.

A költő szerint: »Előttünk egy nemzetnek sorsa áll«. A testi, lelki nyomor az ereszig ér.

Felelőssé is teszek minden magyart és elsősorban a katolikusokat a nemzet jövőjének eme biztos horgonyáért, a hozzá való göröcsös ragaszkodásért, hogy a múlt évi nyilvános, ünnepélyes, – mert százezernyi tanúsereg előtt történt – elkötelezéseink, a Boldogasszony Évének nagyszabású programja nem lesz csak merő jószándék, vízre írt betű, érett fejjel is csacska gyerek-beszéd, hanem 1948-ban komoly folytatásra és végrehajtásra találnak.

Ahogy mondtam augusztus 15-én, hívlak benneteket január 1-jén is 1948-ra: Máriát dicsérni / Hívek jöjjetek, / Mert ő fogja kérni / Fiát értetek. / Üdvözlégység Mária, / Mondja minden hív, / Áldott légy Mária, / Nyelv mondja és szív!

Értsétek meg, kedves Híveim, mi van ebben a fölséges magyar énekben. Ha a katolikus hívő nagy nevezetére (kitüntető névre) igényt tartunk, nem maradhatunk ki Mária dicséretéből. Ő a mi hatalmas, irgalmas közbenjárónk Szent Fiánál. Máriával Jézushoz! Ne felejtsetek, hogy 1948 Mária éve, Boldogasszony éve. Nyelvünkkel, szívünkkel, imádságunkkal és életünkkel a Nagyasszony oltalmát és segítségét ki kell esdenünk és biztosítanunk 1948-ban.

De boldogok lehetnek az ír püspökök, akik 1947-ben csaknem valamennyien egyszerre jelentek meg a Szentatyánál, és ott azt jelenthették, hogy az ír katolikusok 99,9 százaléka gyakorló katolikus! Imádkozók, a vasár- és ünnepnapra szentmise nem marad el, komolyan veszik a pénteket, a szentségekhez járulást, tiszta és szilárd a családi élet.

Mi, magyar katolikusok, nem vagyunk az utolsók, de ettől a hitéleti szinttől mégis messze állunk. A Boldogasszony Évében kell nagy lépést tennünk az írek magaslata felé. A Mária-tisztelet hatalmas tényező ebben. Ennek tudatában és az idők ostorától korbácsolva fogadalomra gondolunk.

Október 8-át, a Magyarok Nagyasszonyának ünnepét majd nyilvános ünneppé tesszük; vasárnaponként magunkra vállalt szentmisével és munkaszünettel üljük meg, ha a Nagyasszony ezer éven át mindenkor tapasztalt nagy hatalmával és lehajoló édesanyjai szeretetével átsegít minket a gyászba borult egek, háborgó tengerek viharán, vészén át. Ezt a fogadalmat teszem én, mint főpásztorotok. Bizton tudom, hogy az újév kezdetén megteszi ugyanezt a fogadalmat minden egyházközségem, városom és falum.

Ahogy 1947-ben a nagy központokban ünnepélyes hűség-vallomást tettünk Nagyasszonyunk iránt, és kezébe helyeztük földi és örök sorsunkat, egyéni, családi, nemzeti életünket, az újévben, a tulajdonképpeni Boldogasszony Évében folytassuk ugyanazt plébániáról plébániára, egyházközségről egyházközségre, családról családra, szent, nemes versengéssel, mint ahogy a család jó gyermekei versenyeznek édesanyjuk kedvének keresésében.

Lankadatlanul gyakoroljuk az engesztelést a magunk és mások, különösen a magyar föld bűneiért. Bűnbánatban, áldozatban, hangtalan keresztviselésben mossuk tisztára bűn-szennyes földünket, népünket. Hogy eredményes és üdvös legyen ez a szent igyekezet, Mária Szeplőtelen Szívén vezessük át! A Nagyasszony számára védjük Istentől drága kincsként és felelősség mellett ránk bízott ifjúságunkat, jobban, mint a szemünk világát, hogy az testben és lélekben tisztán, az Anyaszentegyház ölen katolikus és magyar maradjon és így legyen méltó hordozója a Boldogasszony ősi örökségének. A keresztügyi fogadalom komoly mérlegelésében határozottan, a hitvallók és vértanúk szilárdságával ellene mondunk az ördögnek, minden cselekedetének és minden pompáinak. A gonosznak már a világon minden időket meghaladó, sok a cselekedete, nagy a pompája, és ezekkel téríti mesékre az örök igazságoktól, Krisztustól és a Szeplőteltől a halhatatlan lelkeket.

Vigyázatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne essetek – így szól a Getszemáni-kert óvá eligazítása azok felé, akik álomba szenderednek akkor, amikor a sötétség megülő súlyával ráborul a kertre, és Krisztus vergődik, vérrel verítékezik a lelkekért. Az Oltáriszentség, mint áldozat, lelki eledel és lelket őriző, fenntartó, szüntelen isteni jelenlét, legyen életünk középpontja. Nem ok nélkül és közvetlenül előzte meg az Oltáriszentség alapítása a Getszemáni-kert keserű kelyhét és a szenvedés földre permetező, véres veríték-cseppjeit. Élünk a Szent Szűz példája szerint csak Krisztusért. Az Úrfelmutatás után annyiszor elmondott fohász szellemében neki élünk, neki halunk, övé legyünk éltünkben, halálunkban. Esdjük ki a hűséget népünk legszenvedőbbjei és a leginkább kísértettjei számára.

Őrizzük, munkáljuk az annyira kívánatos katolikus egységet! A hívek a lelkipásztorokkal, a lelkipásztorokon keresztül a főpásztorral, a főpásztorokon át Szent Péter megingathatatlan sziklájával legyenek gondolatban, érzésben, tettben egyek. Mária útmutatása szerint csak ez, a Krisztus Jézussal, a szívek királyával és középpontjával való összeforrottság az igazi egység útja 1948-ban és mindenkor. Jézus a szőlőtő, mi a szőlővesszők. Nem akarunk tőle távol száraz venyigék lenni. Maradunk Jézusban, és Jézus mibennünk. Így nekünk is szól a nagy ígéret: Mária gyermeke és népe nem veszhet el. Amen.”

(Esztergom, 1948. január 1.)

Viennay Szent János és az Oltáriszentség

Mindazok, akik abban a szerencsében részesülhettek, hogy az Ars-i plébános, Viennay Szent János miséjén jelen lehettek, észrevették azt az átalakulást, amely egész lényét megváltoztatta. S ennek annyira tudatában volt, hogy az árvaházi leányoknak azt ajánlotta, ne tekintsenek a miséző papra. Amikor ő, a hit anyyala misézett, „szeme tűzben égett és arca lángba borult”. „Ministrálás közben megfigyeltem – mondta André Tréve –, hogy magatartása az elragadtatás összes ismertetőjeleit magán hordja. Az emberek ösztönösen figyelték a lábát, vajon érinti-e még a földet.”

Bevallotta, hogy az eucharisztikus színek elegendő táplálékot nyújtanak neki, mint ez több más szent életében előfordult. „Ó, milyen éhes lettem mise közben – mondta egy alkalommal Catherine Lassagne-nak –, amikor az áldozás ideje elérkezett, így szóltam az Üdvözítő-höz: »Istenem, tápláld testemet és lelkemet!« Éhségem ezzel teljesen eltűnt.” „Eljön az az idő – mondta egy pap –, amikor az ars-i plébános csak az Oltáriszentséggel táplálkozik majd.”

Szentünknek voltak-e mise közben látomásai? Láthatta-e Krisztust emberi alakjában? Toccanier szerint „Ars-ban az volt az általános vélemény, hogy az Oltáriszentségben Viennay az Úr érzékelhető jelenlétének is örvendett”. „Az átváltoztatás után, amikor Urunkat ujjaim között tartom, teljesen megfeledkezem magamról” – vallotta a Szent. Mindez pontosabb megfogalmazással: „Amikor mise közben a mi Urunk jelen van az oltáron, s amint az ember a bűnösök érdekében könyörög Hozzá, az Úr a világosság sugarait veti rájuk, hogy felfedje nyomorúságukat s hogy megtérítse őket”. „Várjon, majd a szentmise után!” – szolt az ars-i plébános azoknak, akik már korán reggel tanácsot kértek tőle; – mintha arra várt volna, hogy szentmise közben kapja meg az isteni sugallatokat. Ilyen módon adta tudomására egy Rive-de-Gier-ből való fiatal leánynak, a későbbi Marie-Gabrielle nővérnek, hogy a szerzetesi életre hivatott. „Leányom – mondta átszellemlült arckifejezéssel –, milyen boldog lehetsz, Urunk menyasszonyának választott!” Amikor az egyik napon katekézis után állva megette kis ebédjét, azt hitte, hogy magában van, holott Jeanne Chanay éppen a konyhába lépett. Így sóhajtott fel: „vasárnap óta nem láttam a

jó Istent!” Hirtelen összerezzent, amikor Chanay megkérdezte tőle: „Vasárnap ezek szerint látta Őt?” Vianney röstelkedett, hogy elárulta magát és nem válaszolt a kérdésre.

1850 körül az egyik délelőtti tanítás közben ezt mondta: „Nézzétek, mi mindannyian földhöz kötöttek vagyunk és hitünk úgy mutatja be az Istent, mintha a tengeren túl tartózkodna. Ha hitünk eleven volna, az Oltáriszentségben bizonyára látnánk őt. Vannak lelkészek, akik mise közben mindig látják az Istent”.

(Trochu: Az arsi plébános)

Szent Paszkál hálaadási imája szentáldozás előtt

„Ó Uram Istenem, menny és föld Teremtője, hatalmas Királyom! Te erős kezeddal képedre és hasonlatosságodra teremtettél engem. Ki vagyok én, hogy megemlékezel rólam?! Vagy kicsoda az ember, ó legkegyelmesebb Atyám, hogy őt ennyire kitünteted, szívedhez és szeretetedhez oly közel vonod? Alig teremtetted, máris úrrá tetted őt, mert a gyönyörűség Paradicsomában igen bőséges asztalt terítettél neki. A megváltás után azonban egész más asztalt szerezted számára, mert önmagadat adtad neki eledelül. Ó Uram, mily nagy ez a te bőkezűséged, mekkora ez a kiváló kitüntetés, amikor Te, a lét telje, végtelen Isten, Teremtő és Megváltó, szívembe zárkózol! Ó jó Jézusom, ó üdvösségem! Felajánlom neked szegény lelkemet és bágyadt szívemet. Sokszor megbántottam isteni Fölségedet és mint áruló Absalon szívem országából kiűztelek Téged. Tisztíts meg engem élő vizek forrása! Gyógyíts meg engem üdvözítő orvosom! Öltöztess föl erős hittel és reménnyel és alakíts engem méltó templomoddá! Nagy hite miatt megremegett a százados, amikor hajlékához közeledtél. Keresztelő Szent János, aki születése előtt megszentelődött, félt Téged megkeresztelni. S én bűnös ne féljek attól, hogy Téged, az angyalok Teremtőjét és Urát magamhoz vegyelek? Ó mennyei Atyám, adj nekem erőt és tehetséget ily nagy mű véghezvitelére! Ó Fiúisten, az Atyának bölcsessége, adj nekem bölcsességet és okosságot! Ó Szentlélek Isten, az Atyának és Fiúnak szeretete, gyullaszd föl szívemet és szereteted tüzével tisztítsd meg lelkemet, hogy élő hittel vegyem magamhoz a legszentebb Szentséget!”

Szent Paszkál hálaadási imája szentáldozás után

„Hálát adok neked örök Atyám, hogy nekem Fiadat adtad, aki nemcsak azért, hogy a sátán zsarnokságától megmeneküljek, hanem vigasztalásomra eddelképpen van e Szentostyában. Végtelen hálát adok neked Megváltóm, hogy ekkora bőkezűséggel gazdagítottad lelkemet saját testeddel és szent véreddel. Hálát mondom neked Szentlélek Isten, ki a tökéletes szeretet vagy, mert meglátogattad szívemet és abban szeretetedet kibővítetted. Minden angyalok dicsérjenek és minden teremtmények dicsőítsenek Téged, Szentháromságban egy Istenem: Atya, Fiú és Szentlélek. Ó Uram; bárcsak e szentség révén szeretetedben maradna Veled egyesülve lelkem! Kérem Fölségedet, hogy ezentúl soha meg ne bántsalak. Elfordulok a világtól és minden pompájától. Egész lelkeddel uralkodjál gyarló testemen, hogy a te kegyelmeddel az ördög felett tökéletes diadalt arassak. Növekedjék bennem a te szent szereteted; a legmagasabb fokban tökéletesedjék hitem és reményem, hogy lelkem erényről-erényre előhaladjon, amíg csak meg nem látja és a tiszta szemlélet által nem élvezi azt, akit itt hűséggel imád. A tökéletes dicsőség örömeivel birtokolja lelkem azt, akit ide zárva és elrejtve magamhoz vettem e Szentostyában. Amen.

Ó Szentséges Szűz Mária,
Urunk Jézus Krisztus legméltóbb Anyja,
ég és föld felséges Királynéja,
aki méltó voltál legszentebb méhedben
a mindenség Teremtőjét hordozni,
akinek legtiszteletreméltóbb testét ma magamhoz vettem,
méltóztassál közbenjárni értem,
hogy bármit is vétettem tudatlansággal, hanyagsággal,
vagy gonoszsággal e Szentség ellen,
a Te esedezésedre megbocsássa nekem Jézus Krisztus,
a te Fiad, aki az Atyával és a Szentlélekkel együtt
él és uralkodik mindörökon örökké. Ámen.

Az Isten az ember kenyere

fr. Barsi Balázs OFM.

(Jn 6,1–15.)

Három dolog mentheti meg az emberiséget: az Isten ígéjének a földi kenyér elé való helyezése, egy kisgyermek uzsonnája és a maradék gondos összegyűjtése.

Jézus próbára tette Fülöpöt és a többi tanítványt. Előbbre veszik-e a test nyilvánvaló és ésszerű igényeit, mint azt a kegyelmi helyzetet, hogy Isten Fia most velük van és szól hozzájuk? Elbocsátják-e a népet? A mi próbatételünk ugyanez: előbbre helyezük-e a test igényeit Isten látogatásánál?

Egyébként minek élni, minek enni, ha nincs örök szeretet? Tehát nem az egészség és a kenyér az első, hanem Isten. Az Isten az ember kenyere. Az az Isten, aki maga a szeretet.

Ma is ez mentene meg minket. Minden családot, kolostort és az egész emberiséget: ha Krisztus szeretetének, Isten ígéjének, az Úr látogatásának semmit elébe nem tennénk. Azonnal megszüntethető lenne a rendőrség és a katonaság. Gazdaságilag sem működik a világ normálisan, ha az ember nem Istent keresi mindenekelőtt, akinek képére teremtetett.

Egy kisgyermek uzsonnája mentette meg a Krisztust követő népet az éhségtől.

II. János Pál pápát vádolják, hogy az emberiség ellen követ el bűnt, amikor elítéli az abortuszt, mert – amint mondják – a túlnépesedés a legnagyobb veszély. Nem lesz mit ennünk, ha sok gyermek születik. Emögött a számítás mögött tudatos népbutító gonoszság rejtőzik. Az ellenkezője az igaz! Isten nem varázsol. A semmiből nem hajlandó bort varázsolni. Csak akkor számíthatunk a csodára, ha csordultig megtöltjük korsóinkat vízzel!

Ennek a kisfiúnak az öt árpakenyere és a két hala lett a csodatétel alapanyaga. Egy kisfiú uzsonnája, akiről a szülők gondoskodtak...

Ha lesznek a Jézust ma is hallgató tömegben kisgyermek, és azokról a szülői szeretet gondoskodik, akkor Jézus meg fogja szaporítani kenyereinket! Öngyilkos nemzeteken az Isten sem segít, mert Isten az élet Istene! Isteni jogot sért az, ha valaki saját maga akar dönteni halál és élet felett; hogy például egyáltalán szülessenek emberek!

A maradékot összeszedték. Pazarló nép vagyunk. Ahogy újjgazdagjaink és utánzóik élnek, sőt, ahogy nem egy szegényebb család is él,

az nem más, mint esztelen pazarlás! Emlékszem, a régi öregjeink a Rendben kezükkel összeszedték az asztalról még a morzsákat is. Ha leejtették a kenyeret, megcsókolták azt, és amikor a gvardián az étkezés befejezését jelezte csengetéssel, mind megcsókolták még az asztalt is! Amióta Jézus az ő igéjét hallgató tömegnek kenyeret adott a pusztában, az étkezés össze van kapcsolva az Igével és az Eucharisziával.

A szerzetesi ebédlői olvasás csak azoknak idegen, akik nem gyakorolják rendszeresen. Nem minden étkezés való okvetlenül arra, hogy egymással beszéljünk, hanem esetleg Isten is szeretne hozzánk szólni pontosan abban a kötetlenebb élethelyzetben, amit egy vacsora jelent! Mostanában Lisieux-i Szent Teréz életrajzát olvassuk. Utána is csendben maradunk. Mély közösség tud így is kialakulni: összemolymóságok, találva-érzés együttes felfedezése. A humor, a meglepetés, esetleg a csendes csodálat Istenszentsége előtt. A kommunikáció a szerzetesek között (és egyáltalán azok között, kik egy életet egy fedél alatt élnek le) nem csak a szavak szintjén valósul meg. Túlságosan felületes közösség lenne az!

Mindezt örököltük elődeinktől; s amikor teljesen kidobjuk egy jól megformált, jelszó-teológiából vett vallásos csasztuskával kísérve az ilyen és hasonló hagyományokat, helyébe semmi tartalmasabbat nem téve, üresebbé, színtelenebbé tesszük életünket! (Szécsény, 1994. július 24.)

Krisztus rejtett életének nagysága és termékenysége Dom. Columba Marmion

Harminchárom éves földi létezéséből az, aki maga az örök Bölcsesség, harminc évet akart tölteni Názáretben, csendben, homályban, alázatosságban és munkában.

Itt misztériummal és tanítással állunk szemben, amelynek értelmét a jámbor lelkek közül is sokan nem fogják fel.

Miről is van itt szó valóban?

Az Ige, aki Isten, testté lett, az, aki végtelen és örök, századok várakozása után egy napon leereszkedett, hogy emberi alakot vegyen fel. „Semetipsum exinanivit formam servi accipiens... et habitu inventus ut homo.” (Megsemmisítette önmagát egy szolga alakjának a felvételével ... és mindabból, ami belőle látható volt, mindenki részéről embernek

ismertetett el.) Ámbár Szeplőtelen Szűztől születik, mégis a Megtestesülés számára egy mérhetetlen megalázást jelentett: „Non horruisti virginis uterum” (Szűzi méhet nem utáltál).

És miért ereszkedik le egészen e mélységekig?

Hogy megmentse a világot azzal, hogy neki az isteni világosságot hozza.

De – egy pár ritka villámfényen kívül, amely megvilágít egy pár kiváltságos lelket, a pásztorokat, a napkeleti bölcseket, Simeont és Annát – íme ez a fény elrejtőzik, harminc éven át szándékosan, „véka alatt” marad, „sub modio”, hogy aztán egy alig három éves időtartam alatt magát kinyilvánítsa.

Nem titokteljes ez? Nem hozza zavarba ez a mi értelmünket? Ha mi ismertük volna Jézus küldetését, nem mondtuk volna neki, miként később a környezetéből többen kénytelenek voltak neki mondani: „Mutasd meg magadat a világnak, mert senki sem csinál valamit titokban, amikor azt kívánja, hogy az látható legyen”. „Manifesta teipsum mundo.” (Nyilvánítsd ki magad a világnak.)

De Isten gondolatai nem a mi gondolataink és útjai felülmúlják a mi utainkat. Az, aki világot megváltani jön, az ezt először meg akarja menteni a világ szeme előtt elrejtett élet által.

Harminc éven át a názáreti műhelyben az emberi nem Megváltója nem csinál mást, mint dolgozik és engedelmeskedik. Minden műve Annak, aki azért jön, hogy az emberiséget tanítsa, hogy neki az örök örökséget megadja, az, hogy csendben éljen és engedelmeskedjen két teremtménynek a legközönségesebb cselekedetekben.

Jézus Krisztus názáreti élete tehát kortársai szemében olyannak látszott, mint egy egyszerű munkás közönséges élete. Nézzük csak, hogy mennyire igaz ez; később, amikor Krisztus nyilvános életében kinyilvánítja magát, hazájának zsidói annyira meglepődnek beszéde bölcsességén, tanítása fennköltségén és cselekedetei nagyságán, hogy egymástól kérdezik: „De honnan van néki ez a bölcsessége és hogyan tudja ezeket a csodákat csinálni? Hiszen ez az ácsnak a fia, akit mi ismerünk és az anyja magát Máriának nevezi! Honnan tanulta tehát mindezeket a dolgokat?” „Unde huic sapientia haec et virtutes? Nonne Mater ejus dicitur Maria?” Krisztus számukra zavaruk okozója volt, mert eddig nem láttak benne mást, mint egy munkást.

A rejtett életnek e misztériuma oly tanításokat tartalmaz, amiket hitünknek szomjúsággal kell összegyűjtenie.

Először, csak az nagy az Isten szemében, amit az Ő dicsőségére teszünk Krisztus kegyelmével. Isten csak abban a mértékben fogad el minket, amennyiben mi hasonlóak vagyunk az Ő Fiához, Jézushoz, a fogadott fiúság kegyelmének ragyogása révén.

Krisztus istenfiúsága, legkisebb cselekedeteinek is végtelen értéket ad. Jézus Krisztus nem kevésbé imádandó vagy kedves Atyjának, amikor a vésőt vagy a gyalut kezeli, mint amikor meghal a kereszten, hogy megváltsa az emberiséget. Bennünk a megszentelő kegyelem, – amely minket Isten fogadott gyermekeivé tesz –, gyökerében istenivé teszi minden cselekedetünket és minket méltókká, miként Jézust, – habár más címen – arra, hogy Atyjának kedve teljen bennünk.

Tudjuk, hogy a legértékesebb tehetségek, a legmagasztosabb gondolatok, a legnagyobbalkúbb és rendkívüli cselekedetek, az örökélet számára érdem nélküliek, mihelyt ez a kegyelem azokat nem élteni. A világ, amely elmúlik, azokat megcsodálhatja és megtapsolhatja, az örökkévalóság azonban, amely egyedül marad meg, ezeket el nem fogadja és nem veszi számításba. Mit használ – mondá Jézus –, a tévedhetetlen igazság, mit használ a világot a fegyverek erejével, a beszéd hatásával vagy a tudás hatalmával meghódítani, ha az én kegyelemem hiányzik; az ember ki van zárva az én országomból, az egyetlenből, amelynek soha sem lesz vége.

Ezzel szemben nézzük azt a munkást, aki fáradságosan keresi meg életét, azt az alázatos, ismeretlen cselédleányt, azt a mindenki által megvetett nyomorultat, azt a szegény, elfelejtett beteget, az ő közönséges létük nem vonja magára és nem ragadja meg senkinek a tekintetét, de Krisztus kegyelme tölti el őket és íme ezek a lelkek elragadtatják az angyalokat és az Atya, az Isten, a Végtelen Lény számára, aki egyedül magától áll fenn, ők szeretetének állandó tárgyai. Ezek a lelkek a kegyelem révén magukon hordják magának Krisztusnak a vonásait.

A megszentelő kegyelem az, amely a mi életünknek, amely ha oly közönségesnek és semmitmondónak tetszik is, adja az igazi nemességét és elveszíthetetlen ragyogását.

De ez az adomány el van rejtve.

Az Isten országa leginkább a csendben épül, az első sorban is benső és el van rejtve a lélek mélységeiben. „Vita vestra est abscondita cum Christo in Deo.” (A ti életetek el van Krisztussal rejtve az Istenben.) Kétségtelen, hogy a kegyelemben erő van, amely majdnem mindig külsőleg is elárulja magát a szeretet cselekedeteinek a kisugárzásában, de

erejének forrása egészen benső. A szívnek a mélységében van a keresztény élet igazi ereje, ott, ahol az Isten lakik, ahol Őt a hitben imádják és szolgálják, az összeszedettségben, az alázatosságban, az egyszerűségben, a munkában és a szeretetben.

A mi külső tevékenységünknek állandósága és termékenysége csak annyiban van, amennyiben ehhez a belső élethez kapcsolódik. Mi valójában kifelé csak olyan mértékben hatunk és sugározunk eredményesen, amilyen mértékű a mi belső életünk természetfeletti központjának lángolása.

Mit tudunk nagyobbat csinálni itt a földön, mint Krisztus országát a lelkekben előmozdítani? Melyik munka ér fel ezzel? Melyik munka haladja ezt túl? Ez Jézus és az Egyház egész műve. És itt nem érvényesülünk más eszközökkel, mint amelyeket a mi isteni Fejünk alkalmazott. Legyünk erősen meggyőződve arról, hogy mi többet fogunk dolgozni az Egyház javára a lelke üdvén, mennyei Atyánk dicsőségén, ha elsősorban is igyekszünk az Istennel egyesülésben maradni egy teljesen hittel és szeretettel teli élet által, amelynek Ő egyedül a tárgya, mint egy emésztő és lázas külső tevékenységgel, amely azonban nem hagyja nekünk sem időt, sem kedvet arra, hogy megtaláljuk az Istent, a magányban, az összeszedettségben, az imában és az önmagunktól való elszakadásban.

Ám semmi sem szolgálja a lélek e bensőséges egyesülését Istennel jobban, mint a rejtett élet. Íme az ok, amiért a belső életet élő lelkek, felülről jött fénysugártól megvilágosítva annyira szeretik szemlélni Jézus názáreti életét és itt különleges szépséggel az életszentség bőséges kegyelmét találják.

Oh, valóban, én Megváltóm, Te elrejtett Isten vagy. „Deus absconditus Israel Salvator.” (Izrael elrejtett Istene, Megváltó.) Oh, Jézusom, Te kétségtelenül növekedsz korban, bölcsességben, kegyelemben Atyád és az emberek előtt; a Te lelked, földi megjelenésed első pillanatától kezdve bírja a kegyelem teljességét és a tudás és bölcsesség minden kincsét; de ez a kegyelem és ez a bölcsesség csak lassanként fedi fel magát, csak mértékkel mutatja meg magát; az emberek szeme előtt Te elrejtelkedett Isten maradsz; a Te istenséged a munkás külsősége alá rejtőzik. Oh, örök Bölcsesség, aki, hogy minket visszahúzz a mélységből, ahová minket Ádám kevély engedetlensége vetett, egyszerű műhelyben akartál élni és ott teremtményeknek engedelmeskedni, én imádlak és áldalak Téged!

Mária-kegyhelyek

Vác – Hétkápolna

A váci püspökséget még Szent István király alapította, maga a város azonban I. Géza király korából származik. Ő építtetett templomot valahol a mai Géza király tér helyén a Boldogasszony tiszteletére, amikor 1074-ben, a mogyoródi csatában, döntő győzelmet aratott Salamonon. A templom körül kialakult településnek is ő adott nevet, egy környékbeli szentéletű remetéről, Vácról nevezte el. A király mogyoródi győzelmét öccse, László herceg, a későbbi Szent László király, egy látomása alapján megjövendölte. A látomás helyén Szent Péter apostol tiszteletére építettek templomot. Ez a templom volt a mai Vác-Hétkápolna elődje.

Szent Péter temploma a török időkben teljesen elpusztult. Hollétére csak a közelében lévő gyógyvizű forrás emlékeztetett. A török kiűzése után, 1690-ben, ennek a forrásnak közelében helyezte el egy váci asztalos mester fogadalmi ajándékát – a Szűz Máriát a kis Jézussal ábrázoló képet – hálából azért, hogy ő és családja meggyógyult egy súlyos betegségből. A „Kuti Boldogasszony” képéhez hamarosan megindult a zarándoklat. A kép előtti imameghallgatások és csodák hírére egyre többen keresték föl a helyet. A nagyarányú zarándoklatok hatására építtette föl 1714-ben gróf Kollonich Zsigmond váci püspök a mai kápolna elődjét, és ezt Migazzi Kristóf püspök, későbbi bécsi érsek, a XVIII. század közepén kibővítette. A templomot Mária nevére szentelték föl, és a kegyképet főoltárára helyezték.

A selyemre festett, az Árpád-korból származó máriavölgyi kegy-szobrot mintázó kép ismeretlen magyarországi művész alkotása. A történelmi Magyarország Pozsony megyéjében lévő Máriavölgy pálos kolostorát és templomát Nagy Lajos király alapította 1377-ben. Csodálatos fa-kegyiszobrának alkotója ismeretlen. A hagyomány

szerint a szobrot Szent Gellért püspöknek egy remetetársa faragta még Szent István király életében, 1030-ban. Művészet-történészek szerint egy XIII. századi, ismeretlen magyarországi mester készítette. A kép ülő Boldogasszonyt – királynét, Napba öltözött Asszonyt – ábrázol. A koronás Szűzanyának bal karján ül ugyancsak koronás gyermeke, jobb kezében országalmát tart. A holdsarló az alatta lévő lángnyelvekkel együtt a textilruha része. A három lángnyelven és a holdsarlón a Salve Regina antifóna befejező fohásza olvasható: O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria! (Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária!)

A kápolnához vezető út mellett Virth Ferenc váci kanonok állíttatta fel 1769-ben a Mária hét örömét és hét fájdalmát ábrázoló képoszlopokat. Ezekről kapta a kegyhely a Vác-Hétkápolna nevet.

A zarándokok ezeknél a kis „kápolnáknál” emlékezhetnek hitünk főbb ágazataira: Jézus fogantatására, születésére, a napkeleti bölcsek látogatására, Jézus mennybemenetelére, a Szentlélek eljövetelére. Mária fájdalmairól elmélkedve földézhetik Simeon jövendölését, az Egyiptomba való menekülést, a tizenkét éves Jézus keresését, Mária találkozását a kereszttjét hordozó Jézussal, Jézus keresztre feszítését, a keresztről való levételét és sírbatételét.

A főoltáron lévő kegykép körül üveg alatt ezüst és más fogadalmi ajándéktárgyak sokasága látható annak bizonyosságául, hogy milyen sok imameghallgatás, csodás gyógyulás történt a Hétkápolna Boldogasszonyának közbenjárására. 1880-ban egy özvegyasszony leánya gyógyult meg itt vakságából. Hálából rendkívüli ügyességgel saját hajfürtjeiből egy Szentcsaládot ábrázoló képet készített. 1885-ben egy másik vak, egy igen előkelő asszony gyógyult meg vakságából a forrás vizétől. A sok szív, láb, kéz, csecsemő és egyéb, gyógyulást tanúsító fogadalmi jegy mellett néhány hajóforma is van a fogadalmi ajándékok között. Ez mutatja, hogy a váci Szűz Mária a dunai hajósoknak is segítségére.

A kegyhely fő búcsúja Mária nevenapján (szept. 12.), illetőleg az azt követő vasárnapon van. A búcsú napján a közeli és távolabbi környékből zarándokok ezrei keresik föl a kegyhelyet. A zarándokok egy része éjjel a kápolnában virraszt. Éjfélkor kisebb csoportok gyertyás keresztúti ájtatosságot végeznek. Sok búcsús merít a templom melletti ősi forrás vizéből, és a vizet orvosságként viszi haza otthon maradt szeretteinek.

K.D.

Altötting

Még Mátyás király uralkodott Magyarországon, amikor az első zarándokok megjelentek a bajor Altötting városka templomának ősi Fekete Madonna kegyszobra előtt, hogy hálát adjanak egy megfuldult gyermek sikeres újraélesztéséért. A szülők, rokonok az újraéledt gyermek fölötti nagy örömben nem mondták el, hogy a titokzatos bölcsőhalálból vagy vízbe fulladásból mentette ki gyermeküket az ott régóta tisztelt Szűzanya közbenjárása. Az újraéledést magát azonban olyan sok ismerősnek, ismeretlennek elűjságották, hogy a zarándokok sokasága igyekezett Altötting templomába, annak ezüst-arany-drágakővel díszes fekete bársony ruhába öltöztetett kegyszobra elé, hogy elpanaszolják betegségeiket, gondjaikat és azokra orvoslást kérjenek Isten Szentséges Szűz Anyjától. A kérések teljesítése nem maradt el, a kérő imádságra gyorsan válasz érkezett, nem ritkán gyógyulás formájában. A templom papjai gondosan följegyezték a csodálatos gyógyulásokat, így öt év múlva már egész könyvre valót adtak közre. Szűz Mária jobb karján a gyermek Jézus ül, bal karja drágakő-virágokkal terhes vesszőt tart. A fekete kegyszobor a kerek keresztelő kápolnában épített oltáron található, mellesleg ez Németország egyik legrégebbi épülete. Akkora tömegek zarándokoltak már az első években a Szűzanyához (1492-ben 130 000 zarándok vásárolt magának itt készített zarándokjelvényt!), hogy a kicsiny épület nem tudta őket méltó módon fogadni, ezért a „Csodálatos gyógyulások” c. könyv megjelentetésének évében tekintélyes hosszajót toldottak a kerek templomkához. A középkor végén világi papok, kanonokok végezték a lelkipásztori munkát, majd tőlük jezsuiták, ferences szerzetesek vették át, azután redemptoristák, végül kapucinus szerzetesek. Közöttük élt a XIX. században Parzhami Szent Konrád, akit XI. Piusz pápa 1931-ben boldoggá, majd 1934-ben szentté avatott. Sírja zarándokhellyé vált. Altöttinget évente félmillió zarándok keresi fel. II. János Pál pápa első németországi útja során, 1980. november 18-án jött el ide imádkozni, – hetvenezer zarándok kíséretében. A kegykápolna körfolyosója fogadalmi (votiv) képekkel, tárgyakkal, ajándékokkal, gyertyákkal, vezeklőkeresztekkel az előző ötszáz esztendő előttünk élt híveinek a hitéről tanúskodik.

Török József

Szentséges Szűz Mária

Newman-Szunyogh

Egyedül Isten bírhatja a lényegbeli szentséget. Ezért mondjuk róla: „Egyedül te vagy szent”. Szentségen először is a teljes mentességet értjük mindattól, ami az értelmes természetet bemocskolhatja vagy lealacsonyíthatja, minden bűnnek és hiánynak a legszélsőbb ellentétét.

Azt mondjuk, egyedül Isten szent, ámbar minden tulajdonsága végtelen, úgy hogy azok, szigorúan véve, csak róla állnak. Az Úr például így szól az ifjúhoz: „Senki sem jó, csak az Isten”. Valóban Isten egyedül csak a mindenhatóság is, a bölcsesség, a gondviselés, a szeretet, az irgalmasság, az igazságosság és igazság; mégis szentsége egészen különleges kiváltsága, mert nemcsak magasztosságainak egyéb tulajdonságaival áll minden teremtmény fölött, hanem egyúttal a nagy különbség is ismertetője. Jó könyvében olvassuk: „Megigazultnak tűnhetik-e az ember, ha Istennel hasonlítja össze magát? Az asszonytól született lehet-e tiszta? Lám, a hold sem világos előtte, és a csillagok sem tiszták az ő szemében. Szentjei sem változhatatlanok, és még az égnek is árnya van öelőtte”.

Mindenekelőtt ezt kell feltétlenül igaznak tartanunk, és megértetni próbálnunk. Akkor fogjuk csak fel Istennek irgalmát, hogy minden egyéb nagyszerű tulajdonságai közül először a szentséget közölte velünk, mint a legszükségesebbet. Így Ádám teremtésének pillanatától fogva és természetét felülhaladóan kapta meg Istennek kegyelmét. Megadatott neki, hogy közvetlenül egyesülhessen Teremtőjével, és megszentülhessen. Ezért nevezzük ezt a kegyelmet megszentelő vagy pontosabban szentté tevő kegyelemnek, mert az Isten és ember közötti kapcsolatot helyreállítja. Az ember a földi paradicsomban kapott értelmet, tehetséget, sok erényt, de ezek egyike sem egyesítette Teremtőjével. Erre csak a szentség képes, amint Szent Pál apostol mondja: „Szentség nélkül senki sem mehet Istenhez”. Mikor az elesett ember ezt a szentté tevő kegyelmet elvesztette, megtartott még különböző adományokat; bizonyos fokban lehetett még igaz, irgalmas, szeretetteljes és igazságos. De ezek az erények nem adták meg néki az Istennel való egyesülést. Hiányzott a megigazultság és ezért az isteni Jóságnak első aktusa irántunk az volt, hogy a keresztség szakramentumában visszavezetett a szentséghez, és kegyelme által a lélek kapcsolatát vele helyreállította.

Ebben találjuk a „Szentséges Szűz Mária” megtisztelő névnek értelmét, amit a mi Nagyszűzünknek adunk. Amidőn Isten az ő Fiának emberi anyát akart, szeplőtelenül alkotta őt meg fogantatásában. Ezért elsőnek nem a szeretet, az igazság, az alázatosság, a jámborság adományával ékesítette fel, nem édes-kedves lénynek alkotta meg. Mindezeket a kiváltságokat a szentséggel adta meg neki, ezeknek gyökere a szentségben rejlik. Születése előtt, mielőtt gondolkozni, beszélni, cselekedni tudott volna, szentnek alkottatott s bár Évának gyermeke volt, mindjárt jogot nyert a mennyországra.

„Egészen szép vagy, Mária”, a bűnnek semmi foltja nem volt soha benned. Ebben különbözel mind a többi szentektől. Vannak nagy misszionáriusok, püspökök, hitvallók, tanítók, s az Egyháznak kiváló pásztorai, kik hatalmas műveket hoztak létre, és számtalan lelket vittek magukkal a mennyországba; elmondhatatlanul sokat szenvedtek, és bőséges érdemet szereztek. De amint az isteni Fiú szentségével minden teremtményt felülmúl, mert egészen más lény, így Mária is szentségének sajátosságával minden angyaloknál és szenteknél magaszosabb.

Jubileumi évben

Szűzanya, a Béke Királynője az utóbbi hónapokban, Medugorje jubileumi évében különös felhívásokkal fordul felénk, hogy a béke eszközei lehessünk. Most, amikor a világ a gazdasági és politikai erőik nagy küzdelmében a békétlenség, a fenyegetés oly nagy szorításában van, a Béke Királynője a katolikus hagyományból és a Szentírásból jól ismert „gyakorlatokat” kéri tőlünk, az imádság és a böjt együttesét (Mt 17,21, Mk 9,29), illetve ami erre épül, az őszinte, imádságban megélt életre hív, mely béke teremtő tud lenni a környezetünkben.

„Drága Gyermekek! Ma is imádkozni hívlak benneteket, különösen most, amikor a Sátán háborút és gyűlöletet akar kelteni. Kicsinyeim, újra arra hívlak benneteket, hogy imádkozzatok és böjtöljete, hogy az Isten békét adjon nektek. Tanúskodjatok a Békéről minden szívnek, és legyetek a béke hordozói ebben a békétlen világban. Veletek vagyok, és Isten előtt közbenjárok mindnyájatokért. És ne féljete, mert aki

imádkozik, annak nem kell a gonosztól félni, és annak szívében nincs gyűlölet. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!” (2001. 09. 25.)

„Drága Gyermek! Ma újra arra hívlak benneteket, hogy egész lényetekkel imádkozzatok és teljes szívből szeressétek egymást. Kicsinyeim, a béke és az öröm tanúságtevőivé választottak ki benneteket. Ha nem lenne béke: imádkoztatok és megkapjátok. Kicsinyeim, segíségetekkel és imáitok révén béke árad ki a világra. Kicsinyeim ezért imádkoztatok, imádkoztatok, imádkoztatok, mert az imádság csodát tesz az emberi szívekben és a világban. Veletek vagyok és hálát adok Istennek mindegyikötökért, aki igazán elfogadja és megéli az imádságot. Köszönöm, hogy követtétek hívásom.” (2001. 10. 25.)

Az átdöfött lélek

Abban a pillanatban, amelyben a gyermek Jézust a templomban bemutattam, Szívem anyai örömmel telt meg, mert láttam, amint a Lélek két egyszerű és idős embernek felfedte az Atya titkos tervét. De átszúrta lelkemet a jövődőlés szava, amelyet hozzám intéztek:

„Az ellentmondás jele lesz Ő sokak üdvösségére és romlására... és lelketed tör fogja átjárni!”

Látod, így nyilvánult meg isteni és minden embert magába foglaló anyaságom mély titka is.

Ez a szeretet titka.

Anyai szívem tökéletesen megnyílik a szeretetre. Egyetlen más teremtmény sem képes ily nagy szeretetre.

Ha az anyai szeretet kimeríthetetlen és független gyermekei számától, gondoljátok meg, mily nagy lehet égi Édesanyátok szeretete, ha Jézus minden embert gyermekeként reábízott.

Mily nagy az én anyai szeretetem! Együttesen és egyenként ölel át mindenkit. Mindenkit követ útján, részt vesz nehézségeiben, megosztja vele szenvedéseit, segít minden szükségében, támogatja a veszélyben, őrködik döntő pillanatokban, nem hagy el és nem felejt el senkit soha. Mélyedjete el anyai szeretetem titkában és mindig megvigasztalódtok! Ez a szenvedés titka is.

Abban a pillanatban, amikor a pap visszahelyezi gyermekemet, Jézust, karjaimba, és nézegetik, milyen szép hathetes korában – az éppen kinyílt virág üdeségével, az agg Simeon jövendölése előidéz, hogy lélekben már a kereszten felfeszítve látom Őt: akkor majd valóban tör szűrja át lelkemet.

Átdöfött lelkű Anya vagyok! Mert most gyermekeim sebei az anyémek is, ahogy Fiam, Jézus sebei is az anyémek voltak!

Nagy szenvedések napjait élitek, amelyek különösen számotokra erősödnek mindig, kedves fiaim. A ti időtöket mindenféle baj kíséri: Istennek széleskörű visszautasíttósága, nagy kötelességmulasztás, a mindenütt elterjedt szokás, hogy Istent semmibe veszik és nem engedelmeskednek parancsolatainak.

Az Egyházban növekszik a zűrzavar: túl kevesen fogadják el felhívásomat, hogy a gyermek Jézus alázatos engedelmisségével engedjék, hogy alakítsam és vezessek őket. Így sűrűsödik a sötétség az elmékben, a szívekben és a lelkekben.

Átdöfött lelkű Anya vagyok! Mellettetek vagyok, hogy összezárjam sebeiteket.

Ne csüggedjete! Imádkozzatek, vezekeljetek, legyetek kicsinyek és engedelmesek, hagyjátok, hogy alakítsalak, hagyjátok, hogy a Szívemben zúgó áradat hordozzon titeket.

Bátorság! Átdöfött lelkem fény- és kegyelemözonét ma különösen szeretném reátok árasztani.

Szívembe zárlak, naponta felviszlek benneteket az Úr templomába, és anyai karomból a világ üdvösségéért áldozatul az Úr oltárára helyezlek – mint akiket én készítettem elő az Ő tetszésére.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1984. február 2.

Ha létezik magasztos eszme a katolikus Egyházban, még ha csak mint eszmét tekintjük is, akkor az Eukarisztia szentsége mellett a szentgyónás az. Micsoda mindent átható, szívet békével eltöltő kegy, amikor örömkönyveket vált ki, lényegileg és érezhetően árad a lélekre az öröm olaja (amint a Szentírás nevezi), amikor a bűnbánó végre föltámad, amikor Isten kiengeszteli őt Önmagával, bűneit örökre elhengerítve!

(J.H. Newman)

A r ó z s a f ü z é r

És megkönyörült

Ősz volt. Két évvel ezelőtt... Egy szombat délután arra lettem figyelmes, hogy édesapám, aki idős kora ellenére fürge járású volt, lihegve jön be a második emeleti lakásunk ajtaján. Biztosan sietett valamiért – gondoltam. Leültettem, fújja ki magát. Nem sokáig maradt, én pedig elengedtem magamtól a gyanakvást. Másnap közös vasárnapi ebédre vártuk. Akkor szorult össze először a gyomrom. Ugyanaz, mint előző nap, de – orvos lévén – világossá vált számomra, hogy baj van. A lihegés nyugalomban csökkent ugyan, de nem múlt el, és édesapám szemében riadtság, bizonytalanság jelent meg, bár mindent tagadott. Reszkető kézzel nyúltam a hallgatóm után, minden erőmet arra összpontosítva, hogy objektív tárgyilagossággal, precízen megvizsgáljam, meghallgassam. Rekesz fölött bal oldali túlsúllyal, de mindkét oldalon tompulat, hallgatódzással crepitáció, apró hólyagú szörtyözorejek, egy-egy pengőhúr szörtyözorejjel. Tüdőgyulladásra utaló eltérések láztalan állapotban. Keringés rendben. Felső légutakban infekcióra utaló jel nem észlelhető. A kép nem volt egyértelmű.

Másnap reggel azonnal hívtam a körzeti orvosunkat, megbeszéltem a labor- és a rtg. vizsgálatokat, melyeket még aznap elvégeztek. Az állapot rosszabbodott. A következő nap volt édesapám születésnapja. Dél előtt hívott a körzeti orvosunk, aki egyébként édesapámnak korábban kollégája volt. Nem szépítette a dolgot, nyíltan beszélt: megnézték együtt a felvételeket a tüdőgyógyász főorvossal, aki annak idején szintén édesapám barátja, tisztelője és kollégája volt, és sajnos szomorú hírt kell közölnie, legyen erős, mert a papámnak tüdőtumora van. Akkor – emlékszem – úgy éreztem, kiesik a kezemből a telefonkagyló, mert annyi erőm sincs, hogy tartsam, és egész testemben remegni kezdtem. Próbáltam érvelni amellett, hogy lehet más is. A válasz azonban egyértelmű volt, nem mondaná, ha nem lennének biztosak benne a leletek alapján. Erre nem tudtam felelni.

Másnap már a Tüdőklinikán voltunk. Egy nagyon kedves, de kellően határozott adjunktusnő a friss rtg. felvételeket elemezve semmi jót nem tudott mondani. Abban állapotunk meg, hogy CT vizsgálatot végez-

nek, mivel azonban csak 2-3 hetes időpontot tudtak volna adni, azt mondtam, majd valahogy elintézzük más úton, gyorsabban. Viszont a tünetek mérséklésére azonnal ellátott minket gyógyszeres tanácsokkal, hogy legalább az a borzalmas fulladás, és a közben kialakult enyhe keringési elégtelenség csökkenjen. Borzalmas éjszakáim voltak. Akkoriban már túl voltam életem nagy veszteségein, és gyakorlatilag édesapám volt az egyedüli lelki támaszom.

Eközben szinte észrevétlenül elindult nálunk egy imakör. Egyik este eljöttek hozzánk ketten, hogy együtt imádkozzunk a rózsafüzért a családunkért, az édesapámért. Emlékszem milyen csodálkozással fogadtuk, hogy kicsi gyermekeim különösebb biztatás nélkül is fegyelmezetten, sőt mondhatnám átszellemülten végigülték ezt a nem rövid imát, és őszinte szándékkal próbálták velünk együtt mondani, megtanulni a szövegét. Hogy nekem akkor mit jelentett az a lélekben való osztozás, együttérzés és közös imádság, az szavakkal leírhatatlan. Pontosan annyi erőt adott, hogy ne adjam föl, hogy nem vagyok egyedül, hogy kibírom, amit a holnap hoz.

Egyik imatársam abban is segített, hogy pár nap alatt kaphassunk CT vizsgálatra időpontot. A vizsgálatot a férje végezte. Mosolygós arca, meleg tekintete, sugárzó embersége még abban a kibírhatatlannak tűnő egy órában is – amíg vártuk a felvételeket egymás után – békességgel töltött el. Aztán jött az értékelés... Nézte, néztük... És a mosoly akkor sem tűnt el az arcáról, sőt egyre jobban ragyogott. Bízhatóan rám nézett, és azt mondta: hát ez nem is rossz. Itt nem látok semmi vészit. Lassan az én arcomon is megjelent egy kicsi mosolyféle. Mert tényleg, a felvételeken semmi különösebb eltérést nem láttunk.

Az édesapám néhány nap alatt a gyógyszeres kezelés mellett tünetmentessé vált. A gyakorlatilag negatív CT lelettel boldogan mentünk vissza a tüdőklinikára, az első vizsgálatok után 8 nappal. Az ott újból elvégzett rtg. vizsgálat ezt megerősítette. Pontos magyarázatot senki nem próbált adni. Én sem faggatóztam. Tudom, amit tudok. Még ha tüdőgyulladás lett volna, akkor is hetekig tart a radiológiai eltérés. Szintén válasz nélkül maradtam, amikor a körzeti orvosunkat hívtam vissza a jó hírrel. A válasz hallgatás volt némi kétkedéssel vegyítve. És én ezen nem is csodálkoztam.

Az akkori imakör-kezdeményből azóta gyermek rózsafüzér imakör lett, nem is egy. És remélem egyre több lesz. Az édesapám pedig azóta is tünetmentes. Hála Istennek!

H.H.

Meghallgatsz minket

Téged illet a dicséret, ó Isten, a Sionon;
Neked mutatnak be áldozatot Jeruzsálemben.
Te meghallgatód imádságomat,
eléd járul minden test a gonoszság miatt.
Noha gonoszságaink elhatalmasodtak rajtunk,
te megbocsátod vétkeinket.
Boldog, akit kiválasztasz és magadhoz fogadsz,
aki udvaraiddban lakhat.
Hadd dúslakodjunk házad javaiban,
szentséges templomodban!
Igazságodban csodálatosan meghallgatsz minket,
mi szabadító Istenünk,
reménysege a föld minden szélének
s a messze tengernek.
Aki hatalmaddal megszilárdítottad a hegyeket,
magadat erővel övezed.
Megfékezted a tenger zúgását, hullámainak bömbölését
és a népek háborgását.
A föld határán lakók is félik jeleidet,
ujjongásra késztetted keletet és nyugatot.
Meglátogatod a földet s elárasztod,
elhalmozod bőséges javakkal.
Isten folyója bővizű;
eledelt készítesz számukra, mert ez a rendelésed.
Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyengeted,
esővel felpuhítod és megáldod hajtásait.
Jóságoddal koronázod az esztendő, t
nyomodban bőség fakad.
A puszták legelői megkövérednek,
vidámságot öltenek a halmok.
Juhokkal telnek meg a mezők,
gabonával bővelkednek a völgyek,
örvendeznek és himnuszokat zengenek.

(Zsolt 65)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

II. János Pál pápa: Oltalmazd növekedésünket	1
Török József: Gyertyaszentelő Boldogasszony gyertyái	2
Spirago Ferenc: Jézust bemutatják a jeruzsálemi templomban	3
Mindszenty József: Újévi körlevél.	8
Viennay Szent János és az Oltáriszentség	12
Szent Paszkál hálaadási imái	13
fr. Barsi Balázs: Az Isten az ember kenyere.	15
D. C. Marmion: Krisztus rejtett életének nagysága és termékenysége	16
Mária kegyhelyek	
Vác, Hétkápolna.	20
Altötting	22
Newman-Szunyogh: Szentséges Szűz Mária	23
Jubileumi évben	24
Gobbi atya: Az átdöfött lélek	25
Rózsafüzér	
És megkönyörült	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Altötting – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243